

Thais, màgia color d'orxata

Júlia Monrós, parapsicològicament Thais, seguidora del moviment ideat per Christian Rosenkreuz el segle XV, interpretadora del demà i dissipadora d'encanteris. Recentment, amb una expectació infreqüent, ha traspasat d'una dona a una conilla un encanteri de signe macumba. Tot, des d'Alboraia.

Miquel Alberola

—**E**s diu de vostè que és «cartòmana», «sacerdotessa», «exorcista», «parapsicòloga», «bruixa»,... ¿Quin és el seu ofici, concretament?

—Ara t'ho dic. Disculpa'm. (I va a buscar alguna cosa). Mira això: sóc diplomada en parapsicologia, a València, que és l'única cosa que es pot ser a Espanya, ja que el títol de parapsicòloga no està reconegut ni existeix.

—¿No li ha passat pel cap especialitzar-s'hi a l'estranger?

—No, perquè la parapsicologia és realment l'estudi dels fenòmens paranormals, i no se te'n presenta més que un en la vida. No s'ho val.

—La parapsicologia, ¿pot exercir-la qualsevol o s'ha de tenir un do especial?

—No, per a la parapsicologia, no. Ara: per a la cartomància, sí, perquè a través de les cartes has d'endevinar què li passarà a una persona.

—¿Com se li va revelar aquest do, aquest poder?

—Jo era molt menuda, però t'he de dir que vinc d'una família introduïda en la cartomància: la meua padrina, que és germana de ma mare, i ma mare, ja tiraven les cartes. I sent molt menudeta jo ja visualitzava una sèrie d'entitats en la meua habitació, i hi dialogava.

—¿No n'ha tingut més?

—No, només en una ocasió en què vaig intentar, per primera volta, un desdoblament astral i vaig sentir una sensació d'asfíxia i com que me n'eixia del cos. Després vaig tenir un accident i vaig estar clínicament morta durant un temps. I recorde haver tingut una sensació com que el meu ser estava fora i després va tornar.

—¿Això, ho atribueix a algun fenomen paranormal?

—Simplement, que no em tocava morir.

—Alguna cosa faria la medicina...

—No vaig arribar a ser assistida. Tot va passar mentre anava amb l'ambulància, de la carretera de Tarragona a l'hospital.

—¿No li fa por el seu ofici?

—No, ¡que va! Ni de menuda tampoc. Recorde unes vacances en un poble d'Albacete, i quan una amigueta em feia alguna faeneta li deia: aquesta nit em transformaré i aniré a fer-te pessics. I a l'endemà, la xiqueta apareixia amb els braços plens de morats.

—¿I això com s'explica?

—Desdoblament astral.

—Exorcisme, ¿n'ha fet?

—No, jo no trac esperits del cos. Jo, que sí que trac són els encanteris. No

sóc exorcista ni tampoc bruixa, perquè la bruixa fa culte al diable, i jo no en faig.

—¿Vostè creu en Déu?

—Sí.

—I per tant en el dimoni.

—Clar. Crec en Déu, en les seues setanta-dues manifestacions cabalístiques: en Jahvè, en Adonai, en Jeovah, i, esotèricament, en Pentagramaton. Així, fins a 72.

—Parle'm del cas de la xica de Castelló.

RAFA GIL

—Ella s'havia introduït en una secta de macumba i va ser sotmesa a una sèrie de rituals, que van fer que ho perdés tot: el treball, la família, el noi... Va venir a mi i, després d'unes proves, vaig comprovar que tenia un ritu de macumba, que només podia ser rebutat amb un altre ritu del mateix origen. Aleshores, jo vaig rebatre la màgia amb màgia, ja que tinc coneixements de vudú i macumba.

—*¿I per què va triar una conilla per a transferir-li'n l'encanteri?*

—Perquè se li havia fet un ritual amb animal, i en conseqüència es lliurava aquell animal a canvi d'un encanteri.

—*¿Estan molt esteses aquestes sectes de vudú i macumba al País Valencià?*

—Que jo sàpia, com a mínim, n'hi ha tres, de sectes, que exerceixen el macumba.

—*El cas de la xica de Castelló, el va*

resoldre en la zona de l'Ermita dels Peixets, ¿per alguna raó concreta?

—És una zona on sorgeixen unes telúrgies molt positives; i si les energies són positives, impera la pau, cosa que facilita el treball.

—*¿Em pot explicar el significat de telúrgia?*

—La telúrgia són les vibracions. Si provenen d'una persona, són els pensaments; i si vénen de la terra, és l'energia de la terra. Hi ha una espècie de xarxes elèctriques, que on s'ajunten es forma un punt d'energia: positiva o negativa, depèn dels pols amb què es creuen.

—*¿Quins són els problemes més habituals en la seua consulta, entre la seua clientela?*

—Per regla general, el treball, la salut, els diners i l'amor. El futur, sobretot. Si les coses els aniran bé; si poden muntar un negoci; si han de firmar un contracte; si és convenient donar un crèdit... Coses així.

—*¿Véuen polítics?*

—Sí, i coneguts, però no pense dir-te quins.

—*¿I què busca un polític en vostè?*

—Si eixirà elegit en unes eleccions; quins complots té en contra... I també, coses referents al camp afectiu.

—*¿Vostè fa servir la bola?*

—Sí, en tinc, encara que últimament només em serveix de decoració.

—*¿És un mitjà de comunicació massa antic?*

—No, simplement que si m'he d'esforçar molt mirant-la, em puc cremar la vista. La bola és de cristall de quars, i, per tant, té molt d'augment, i si fixes la vista en un punt, pots quedar-te cega. I jo no vull dur ulleres, encara.

—*La consulta, ¿li dona per a viure?*

—No, jo sóc casada i el meu marit em manté. La consulta és un *hobby*. I damunt, hi ha molta gent que passa per ací i, com que no tenen per a menjar, acaba donant-los diners. Ara: això no vol dir que si una persona té, no li cobre.

—*Jo pensava que el negoci prosperava.*

—I esperaves trobar-te amb una bruixa, amb una granera.

—*I amb un nas com un ganxo, amb berrugues importants. Tot el contrari.*

—La premsa ha exagerat moltíssim. Han arribat a dir, inclús, que jo havia dit que els rosacreus eren satànics, quan jo sóc una rosacreu.

—*¿Quins són els fins dels rosacreus?*

—És una fraternitat, amb uns ensenyaments esotèrics i místics, dedicada a l'estudi i aprofundiment del camp esotèric.

«Jo no trac esperits del cos».

—*Comente'm, un poc, els casos més estranys que ha tractat.*

—A banda de la xica de Castelló, n'hi ha una altra, també de Castelló, que li eixien marques al cos, tenia moviments estranys dins de casa —llums que s'encenien i s'apagaven, portes que s'obrien i es tancaven...—. Tot es devia a la mort d'un familiar seu, que havia faltat sense saber res de la seua filla, i el cas s'ha resolt prou bé. Després, hi ha el cas d'un xic de la Pobla Llarga, que per fenòmens estranys havia perdut els cabells, les celles i les parpelles. Els especialistes no li van trobar res i va venir ací. Durant nou dies li vaig aplicar una sèrie de rituals, i al cap d'un temps em van fer saber que havia recuperat les celles i les pestanyes. Al cap d'uns dies, em van dir que havia tornat a perdre les parpelles, però al mes va tornar a ser com abans. I ara m'estan venint tots els calbs de la Pobla Llarga, i no té res a veure.

—*¿Em pot explicar els rituals que va emprar?*

—Són una sèrie d'invocacions entre uns mantres, que són vocalitzacions. Faig com una cadena de mantres i invoque als mestres generals de la medi-

cina, com Galè, Cels...

—¿En quina llengua?

—En llatí.

—Són famoses les sessions que organitza la nit de Sant Joan. Va arribar a estar subvencionada per l'Ajuntament d'Alboraia, ¿no?

—No, no, no. El que passa és que l'Ajuntament d'Alboraia va fer uns adhesius molt simpàtics —manaven els socialistes en aquella època— que deien: «orxata i magnetisme».

—¿Què té la nit de Sant Joan?

—És l'inici de l'estiu i hi ha molt bones vibracions per a prendre les fruites màgiques, com l'assutzena, l'herballuïsa, la falguera. És una ofrena a la deessa del mar, on es realitzen una sèrie de peticions.

—Li'n faré una, de petició: ¿seria capaç de tirar les cartes al País Valencià?

—I tant, ¿vols?

—M'encantaria.

—Anem a veure. En primer lloc, tal com jo veig la situació, hem travessat un període un poc crític, que tendeix a desaparèixer lentament. Veig empreses que sorgeixen, un apogeu molt important per a València. Veig una visita oficial d'algú de la cort. Veig canvis d'obstacles: petits problemes polítics

Thais: risc de riudes a la tardor.

entre els polítics. Veig un esdeveniment social prou important: podria tractar-se d'un casament de renom. Això.

—I de catàstrofes, ¿res?

—Hi ha un poc de risc de riudes entre octubre i novembre, però si les autoritats són competents, podran evitar-ho.

—¿S'ha tirat mai les cartes a vostè?

—En ocasions molt concretes, per veure si em convé alguna cosa o no.

—¿Se les va tirar, per a casar-se?

—No, jo em vaig casar així... ¡bum!... a ulls tancats. Quan sí que me les vaig tirar va ser abans de tenir el fill, per veure com tindria l'embaras, i vaig veure que tindria problemes. I de fet, els vaig tenir.

—Veig que també pinta, per cert. ¿Què és aquella dona tan estranya?

—Una nit, a les quatre de la matinalada, em vaig despertar d'un somni on havia vist una dona vestida a la manera medieval, i la vaig pintar. He tingut èpoques en què he pintat més, però ara no tinc temps.

—La destorben, sobretot els periodistes.

—El problema dels periodistes és que a voltes escriuen la veritat i d'altres posen en boca teua coses que tu no has dit.

—Jo intentaré, pel compte que em té, la màxima fidelitat, no siga cosa que em tire una maledicció.

—Podria ser. □

ELS MILLORS RESTAURANTS DE VALENCIA I ALACANT LI OFEREIXEN

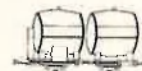
VALENCIA

RESTAURANT GARGANTUA
C/ Navarro Reverter, 18 - Tel. 334 68 49
RESTAURANT VENTA EL TOBOSO
C/ Mar, 22 - Tel. 332 30 38
BODEGÓ LA SARIETA
C/ Jurístas, 4 - Tel. 332 35 38
RESTAURANT LA RIUÀ
C/ Mar, 27 - Tel. 331 71 72
RESTAURANT C'AN BERMELL
C/ Santo Tomás, 18 - Tel. 331 02 88
BAR CANYES
C/ Carrera del Riu, 316 - Tel. 323 54 15

ALACANT

RESTAURANT D'ARSENÀ
C/ Canalejas, 1 - Tel. (96) 520 75 89

UN GRAN VI JOVE BLANC JOLIU BLANC PENEDES 1987

SVRO
DISTRIBIDORA
de VINS i LICORS

Islas Canarias, 32
Tel. 362 58 74
46023-VALENCIA

DEMANE EN AQUESTS RESTAURANTS EL VI DEL MES, BLANC JOLIU, BLANC DEL PENEDES 1987